

Truyện ngắn
TCT thật 100%

Ngũ như *NỖN*

Cao Xuân Huy

Lý lịch của Mạnh chuột đọc được trên tờ trích ngang:

- Họ và tên: Nguyễn Đức Mạnh
- Cấp chức sau cùng: Y Sĩ Đại úy, Đại Đội Phó Quân Y
- Đơn vị sau cùng: Sư Đoàn Nhảy Dù

Mạnh chuột không loắt choắt như cái biệt danh “chuột” mà anh em cùng trại đã đặt, mà Mạnh chuột to lớn, vẻ to lớn của một võ sĩ hạng trung đã đấu nhiều trận trên võ đài. Không to lớn thì sức mấy mà đi được lính Nhảy Dù. Mồm miệng Mạnh chuột cũng không chu ra như cái biệt danh lạ lùng, giống như những đồng nghiệp “lương y” đang làm cán bộ, mà phải công nhận một cách “lô gích” là Mạnh chuột đẹp trai. Không đẹp trai, sáng sủa sức mấy mà học giỏi. Bác sĩ mà. Đã là bác sĩ thì tự động phải đẹp trai. Không tin, cứ hỏi các cô thì biết. Cái khoản học giỏi, anh em trong trại không ai thắc mắc, vì ở đây, chỉ cần sức khỏe chứ không ai cần học thức. Nhưng... cán bộ đồng nghiệp thắc mắc.

Một hôm, không hiểu vì hay phát biểu linh tinh, hay vì cái vẻ ngoại hình làm ngứa mắt cán bộ đồng nghiệp trong ban y tế trại, Mạnh chuột bị gọi lên chat vấn đề bổ túc thêm cho bản lý lịch.

“Anh học đến đâu?”

“Bác sĩ.”

“Chúng tôi biết anh là bác sĩ rồi, nhưng anh học đến đâu?”

“Bác sĩ Y Khoa.”

“Này, tôi không đùa đấy nhé. Anh là bác sĩ thì chúng tôi biết rồi, nhưng anh học đến lớp mấy?”

Mạnh chuột ngó ra. Cán bộ y tế vừa để khoe và cũng vừa để giải thích thật cặn kẽ cho tên bác sĩ Ngụy ngu dốt này hiểu câu hỏi:

“Tôi biết anh là bác sĩ rồi, nhưng anh học đến lớp mấy. Như tôi cũng là bác sĩ, tôi vừa học bổ túc xong lớp sáu.”

Cái sức học của Mạnh chuột, vì vậy, vẫn còn là một nghi vấn. Đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu.

Riêng cái khoản con nhà giàu thì không biết, không ai biết ngoại trừ chính Mạnh chuột. Có lắm kẻ con nhà nghèo vẫn được thăm nuôi soành soạch, và cũng có lắm kẻ con nhà giàu, bỗng dưng trở thành “con bà phước”. Mạnh chuột thuộc loại con bà phước trong trại nên cũng khó mà nói Mạnh chuột là con nhà nghèo hay con nhà giàu. Từ ngày trình diện đến giờ, chuyển qua bao nhiêu trại, có bao giờ Mạnh chuột được thăm nuôi đâu.

Tóm lại. Đẹp trai thì đúng rồi. Học giỏi, còn đang nghi ngờ. Con nhà giàu, không ai biết. Nhưng, đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu chẳng để làm gì cả. Tất cả chẳng nói lên một tí cái gì cả, chẳng nhờ thế mà được thêm tí sắn, tí khoai nào cả. Nguyễn Đức Mạnh chỉ là một anh Y Sĩ Đại úy Nhảy Dù bị phạt đang cong đít ra đào giếng. Hết. Tóm lại, con người Mạnh “chuột” chẳng có gì đặc biệt cả.

Chỉ có một tí đặc biệt về cái biệt danh “chuột”.

Để “cải thiện linh tinh” cho cái bụng, để có một chút protein cho cái thân hình vạm vỡ lúc nào cũng thiếu “chất tươi” này, Mạnh chuột chuyên khả năng từ một anh chuyên viên chữa người sang một anh chuyên viên chăn nuôi.

Một hôm Mạnh chuột vớ được một ổ chuột con, sau khi “soi tái” vài con, Mạnh chuột đã “đầu tư” để lại một đực một cái. Mạnh chuột đào một cái hố, có rào ngăn cẩn thận, nuôi cặp chuột “bành tở” này để làm “kinh tế”. Một thời gian không lâu, nhờ trời, bành tở sinh “thái tở”, thái tở sinh “thái tông”, thái tông sinh thái... Ôi thôi, không biết đến tam tứ ngũ lục đời con cháu họ hàng nhà chuột. Cái hố không đủ sức chứa, Mạnh chuột bèn phát triển nghề nghiệp, nới rộng thêm hố mới đủ chỗ chứa cho nguồn cung cấp chất thịt này. Bọn bè đồng trại, nếu ai không sợ “thịt” đều được hưởng nhờ. Mà thực ra thì cũng chẳng ai sợ. Từ đó, Mạnh chuột được anh em “thân thương” đặt cho chữ “chuột” đằng sau cái tên đẹp đẽ, rất đàn ông, Mạnh.

Nhưng, đôi lúc, soi mặt vào vũng nước, Mạnh chuột cũng có cảm giác là hai má hơi hóp lại, miệng hình như có dài ra, nhòn nhọn, môi trên như có vẻ lúc nào cũng đang giứt giứt. Tuy vậy, Mạnh chuột vẫn thường hãnh diện khoe với bạn cùng trại về sự tiến bộ, thực thời của mình:

“Trước 75, người ta đầu tư chất xám thì tao đi học. Bây giờ, người ta không cần chất xám nữa, mà chỉ cần ‘chất tươi’. Tao chăn nuôi để đầu tư chất tươi.”

Ngoại trừ chuyện chăn nuôi, tiêu thụ và phân phối cho anh em cùng đội những con chuột còn đỏ hỏn để làm chất tươi, Mạnh chuột chẳng có gì đặc biệt. Mạnh chuột sống lẫn vào đám đông thâm lặng, đúng như lời cán bộ vẫn mắng là “nín thở qua sông”. Giả sử một điều, Mạnh chuột biết mình là thằng hay bốc đồng, ưa đốp chát, không chui vào đám thâm lặng này thì, một sớm một chiều, chẳng lẽ lại chuyển “võ nghiệp” vừa bị mất cùng miền Nam sang thành “khẩu nghiệp”.

Mạnh chuột đã có lần tạo được một cái cơ để giữ sự im lặng. Một “ông” công an cán bộ tuổi cũng khoảng trên dưới mười tám, đứng khoa chân múa tay dạy dỗ đám “trại viên”, “thằng” trẻ nhất cũng gần ba mươi, “thằng” già thì đầu đó năm, sáu mươi tuổi, về cách giáo dục, nuôi dạy con cái trong nhà. Mạnh chuột điên lên được, nhưng, cũng may, Mạnh chuột tự tìm ra được một lý do là chính mình cũng chưa vợ con, thì làm sao “gây” với “ông” cán bộ này được.

Vậy mà, cái khẩu nghiệp đâu có tha cho Mạnh chuột, đã gọi là “nghiệp” thì làm sao mà thoát. Đã mang lấy “nghiệp” vào thân mà.

Hôm bác Tôn Đức Thắng chết, cả nước để tang, ai oán, sầu não trùm lên mọi cảnh vật, lên mọi người, nhất là các cán bộ. Vậy mà Mạnh chuột lại dám cười. Sau một ngày lao

động cật lực “dâng lên bác” để tỏ lòng thương tiếc, để “biến đau thương thành hành động”, Mạnh chuột đã mặt mũi hớn hờ cười cười đố bạn:

“Tao đố chúng mày biết tại sao Tôn Đức Thắng chết?”

“Thì tại già...”

“Thì tại bệnh...”

“Già gì, bệnh gì...”

Mạnh chuột đảo mắt nhìn quanh, điều chỉnh âm thanh chỉ vừa đủ cho đám bạn tù đứng quanh nghe, nhại giọng Nam: “Thằng nào ‘đứt thắng’ mà ‘hông chót’.”

Không hiểu sao, đứt khoát là không có “ăng ten”. Lờn đồn thằng này ăng ten, thằng kia ăng tên đều là láo khoát, đều là thất thiệt cả. Nhưng, không hiểu sao, ngay ngày hôm sau Mạnh chuột ta lết thẳng vào nhà biệt giam sau một trận “tự kiểm” toe người. Mặc dù Mạnh chuột nhất định không nhận tội giết bác Tôn. Không lết sao được khi mà mặt mũi thì tím bầm, sung húp lên, môi thì tưa máu tươi, người thì mềm như cọng bún.

Rõ ràng Mạnh chuột là một thằng không có học. Vì nếu có học, ai lại dại gì đi mua vui, chỉ được có mỗi một tiếng cười cho mấy thằng tù, để rồi được hưởng sự “khoan hồng” như thế này. Và cái sự “khoan hồng” này không biết còn kéo dài đến bao lâu.

Nhưng, chắc là không lâu, vì...

Mới qua đến ngày thứ ba, đang ngồi ngủ, dĩ nhiên là ngồi vì “nhà” biệt giam không đủ cao để Mạnh chuột đứng, và cũng không đủ dài để Mạnh chuột nằm. Đảng đã tha tội chết, và đảng chỉ tha tội chết thôi, chứ đảng không tha tội sống, đảng phải “chuyên chính” chứ. Biệt giam khơi khơi với cái tội dám mang bác Tôn ra mà cười như vậy là nhẹ lắm rồi.

Mạnh chuột đang ngồi ngủ, thì có tiếng lách cách mở ổ khóa. Giọng của “đảng” vang lên: “Anh Nguyễn Đức Mạnh.”

Mạnh chuột thều thào qua đôi môi còn đang sung tấy lên:

“Có.”

“Đi ra.”

“Chân tôi bị cùm, không đi ra được.”

Ánh đèn pin cực mạnh chiếu thẳng vào mặt làm chói mắt; có những va chạm dưới chân, Mạnh chuột biết là có người mở khóa chốt cái cùm.

“Anh theo tôi lên khung.”

Chết mẹ rồi, tội này đâu phải là nhỏ. Thăng Trung úy San bên Thủy Quân Lục Chiến chỉ vì cái tội đứng bên này hàng rào kẽm gai, khua chân múa tay cãi nhau với “đảng” ở bên kia hàng rào trước 75, vô tình bị nhận diện sau một buổi xem phim tài liệu để “học tập”. Chỉ vì cái tội đó thôi mà nó còn bị vớt xác ở bìa rừng, hưởng hồ... Vừa đi theo tên cán bộ, Mạnh chuột vừa hồi hộp. Nửa đêm nửa hôm khuya khoắt thế này mà gọi lên khung thì thế nào cũng có chuyện, hung chắc chắn là nhiều hơn kiết rồi.

Mạnh chuột giả vờ đau chân, mà không giả vờ cũng không được, chân bị cùm ba ngày làm thế nào mà không đau cho được. Mạnh chuột đi khắp khiêng để kéo dài thời gian, theo dõi những hành động của tên cán bộ. Hung hay kiết sẽ lộ ra trên thái độ của anh chàng cán bộ này. Anh này tại sao hôm nay lại có vẻ hiền từ. Mặt không hầm hầm như mọi ngày, lại còn cả không hồi thúc Mạnh chuột phải đi nhanh.

Vừa bước vào khung, cán bộ trực trại đã đợi sẵn, hỏi Mạnh chuột một cách “dịu dàng”:
“Anh là bác sĩ, vậy thì anh có biết đỡ đở không?”

Mạnh chuột hoàn hồn. À ra thế. Mẹ kiếp, hóa ra là chúng mày cần đến chuyên môn của ông. Tuy không phải là bác sĩ chuyên về Sản Khoa, nhưng thời còn là sinh viên đi thực tập, Mạnh chuột cũng đã đỡ nhiều ca rồi. Nhưng mà, ở đây có đàn bà đâu mà đỡ với đái. Vậy thì cái gì đây? Gì thì gì, chắc chắn là không phải đi theo thằng San là tốt rồi.

“Biết chứ cán bộ. Mà ở đây, tôi có thấy phụ nữ nào đâu.”

Tay cán bộ trực trại cười giả lả:

“Không phải là đỡ đở cho người, mà chúng tôi gọi anh lên để đỡ đở cho lợn.”

Máu tếu Nhảy Dù chảy nhanh trong cơ thể, Mạnh chuột nghĩ ngay đến Linh, tay chuyên môn thiện heo trong đội.

“Nếu đỡ đở cho lợn thì một mình tôi không đủ đâu, tôi lại đang đau. Cần phải gọi thêm người.”

Cán bộ sốt sắng hỏi:

“Anh cần thêm mấy người? Tôi cho gọi lên.”

“Cán bộ gọi cho tôi anh Linh, ở đội tôi. Tôi với Linh là đủ rồi.”

Hơi ẩm từ đồng lúa bập bùng trong chuồng lợn tỏa ra, Mạnh chuột và Linh “thiến heo” được ngồi sưởi là nhờ ơn mưa móc của con lợn sắp đẻ này.

Linh ngày xưa, trước khi đi lính lên đến Hạ Sĩ, chuyên sống bằng nghề thiến heo. Đúng ra, nếu không vì tính mê gái, nếu không vì muốn giựt le với cô em bán nước mía đầu đường Nguyễn Thiện Thuật, và nếu không bị lừa là cách mạng ra thông cáo học tập mười ngày cho sĩ quan cấp úy, nếu không... những tưởng sau mười ngày đi học tập cải tạo, Linh “thiến heo” được chính phủ cách mạng chính thức hóa được cấp bậc Thiếu úy của mình, Linh “thiến heo” hăng hái đi trình diện, thì bây giờ đâu có phải là bạn cùng trại với Mạnh chuột.

“Đang ngủ ngon lành, anh lại phá tôi. Tôi có biết gì về vụ đẻ đái của mấy con heo bao giờ.”

Mạnh chuột nheo nheo mắt, cười cười:

“Mày sống bằng nghề thiến heo, tức là có dính dáng đến heo rồi. Cũng như tao là bác sĩ thì tao dính dáng đến đỡ đẻ vậy mà.”

Linh vẫn còn hậm hực:

“Vậy bộ anh muốn tôi ‘thiến’ con heo nái này à?”

“Không ai ngu như mày. Đỡ đẻ xong, ngày mai sẽ được nghỉ lao động, và thế nào mà không được bồi dưỡng một ít đường.”

Mạnh chuột được ân xá nhờ đỡ đẻ “đạt tiêu chuẩn”, một lứa tám con, không chết con nào nên được tha về đội, lại còn được nghỉ nguyên ngày hôm sau để bù lại suốt một đêm thức trắng đánh vật với lợn.

Đảng tha, nhưng “khẩu nghiệp” thì không tha. Mạnh chuột lại bị vạ miệng vì cái “vô học” của mình.

Thời gian này có “dịch” trốn trại. Đêm hôm trước điễm danh đủ, sáng hôm sau mở mắt ra là thiếu một vài mạng. Đảng tổ chức và lãnh đạo thành công mọi cuộc cách mạng, cho nên đảng không thể thất bại trong việc ngăn chặn chuyện trốn trại. Vận động mọi khả năng sáng tạo của đỉnh cao trí tuệ loài người, đảng nghĩ ra một cách kiểm soát tù không tốn công tốn của là bắt tù gác tù. Sau một ngày “lao động là vinh quang, trồng khoai lang là yêu nước”, tù được phân công thay nhau gác... tù.

Trong một ca “đón giao thừa một phiên gác đêm”, Mạnh chuột đã lỡ “vui xuân quên nhiệm vụ”, gác thì lơ là mà miệng lại còn ngêu ngao hát:

*Giờ đây bên sông “mai” rụng rơi
Giờ đây em ơi “sao” mọc lên rồi
Lòng anh tan hoang thôi vớ “đời” ơi...*

Đảng còn đang tiến hành cuộc điều tra về gốc gác bài hát, vì đây là một bản nhạc vàng đầy phản động. Tại sao cách mạng thành công, miền Nam đã được hoàn toàn giải phóng, đem lại cơm tụy chưa ngon nhưng mà no, áo tụy chưa đẹp nhưng mà ấm cho nhân dân lao động anh hùng, mà lại dám nói là “thôi vớ đời ơi”.

“Báo cáo cán bộ, đây là bài thơ cách mạng.”

“Cách mạng nào, anh lại bôi bác cách mạng phải không?”

“Báo cáo cán bộ, đây là bài thơ của cán bộ cách mạng thật mà.”

“Anh chỉ cho tôi xem cán bộ nào lại dám làm bài thơ phản động như thế này?”

“Bài này tên là ‘Hoa rụng bên sông’ của cán bộ Lưu Trọng Lư.”

Trong khi chờ đợi cuộc điều tra ngã ngũ, Mạnh chuột không bị vào nhà biệt giam, vì có dây dưa đến cán bộ Lưu Trọng Lư, dù rằng cán bộ khung chẳng ai biết cán bộ Lưu Trọng Lư là cán bộ nào. Cho nên Mạnh chuột được “tạm ngoại hậu tra”, và đang cong đít lên mà đào giếng.

Đây là vùng đất mà chỉ có chó mới sống được một cách no đủ, vì chỉ toàn là đá với sỏi. Mỗi nhát cuốc bở xuống là mỗi lần lửa tóe lên. Mạnh chuột đào giếng qua đến ngày thứ hai mà mới sâu xuống được đâu ngang đầu gối. Cán bộ vệ binh luôn luôn mắng nhiếc “Anh giờ cuốc lên thì chim đậu, hạ cuốc xuống thì mối đùn”. Mạnh chuột giận lắm, ở cái xứ khí ho cò gáy này, lấy chó đâu ra chim với mối mà đậu với đùn. Có giận thì giận, có gì thì gì, Mạnh chuột vẫn phải cuốc và vẫn phải cẩn rằng “ngậm miệng mà không... ăn tiền”.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, buổi chiều ngày thứ Ba, khi Mạnh chuột đang lui cui vét đất dưới hồ để hát lên trên, cán bộ vệ binh đến cà khía:

“Đầu óc anh vẫn còn hướng về bọn đế quốc Mỹ nên mới bảo ‘nà’ cách mạng đã ‘nằm’ cho đời anh tan hoang.”

“Đó là bài thơ của cách mạng mà, cán bộ.”

“Thơ thần gì, anh vẫn còn tư tưởng yêu Mỹ, kính Mỹ, thương Mỹ, sợ Mỹ. Tôi ‘nà’ đọc được tư tưởng của anh mà.”

Mạnh chuột im lặng không trả lời.

“Phát biểu thì ‘ninh’ tinh, ‘nao’ động thì trây ‘nười’.”

Mạnh chuột vẫn cắn răng cố nhịn, không nói. Anh cán bộ vệ binh thấy Mạnh chuột không nói, nghĩ ngay là nó đang khinh mình, tức giận quát một câu thật to:

“Anh ngu như ‘nợn’ ấy.”

Máu Nhảy Dù dồn lên mặt, mắt đỏ lửa. Sấn tay cầm cuốc, Mạnh chuột đứng bật dậy, những tưởng phen này thế nào cũng có “máu đổ thịt rơi”. Nhưng, trán Mạnh chuột chạm ngay vào mũi khẩu AK. Hơi lạnh của chất thép lan nhanh sang Mạnh chuột. Mọi động tác của Mạnh chuột như tê cứng, ngừng hẳn lại, chỉ còn ý nghĩ chạy trong đầu: “Mày ngu như lợn thật, Mạnh chuột ạ.”

Cao Xuân Huy

Nguồn: Internet e-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, January 18, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*